

**YLEISVENÄLÄISEN TOIMEENPANEVAN
KESKUSKOMITEAN, MOSKOVAN
TYÖLÄISTEN, TALONPOIKIEN JA
PUNA-ARMEIJALAISTEN EDUSTAJAIN
NEUVOSTON JA AMMATILIIITTOJEN
YHTEINEN ISTUNTO ¹²²**

KESÄKUUN 4 p:nä 1918

*Sanomalehtiselostukset
julkaistu kesäkuun 5 p:nä 1918
„Pravda” lehden 111. numerossa
ja „Izvestija VTsIK” lehden
113. numerossa*

*Julkaistaan Moskovassa v. 1920
ilmestyneen kirjan
„Yleisvenäläisen TpKK:n 4. kokoonpanon
istuntojen pöytäkirjat. Pikakirjoitus-
pöytäkirja” tekstistä, joka on tarkastettu
vertailemalla sitä pikakirjoituspöytäkirjaan
ja kirjaseen: N. Lenin. „Taistelu viljasta”,
Moskova, 1918*

I

SELOSTUS TAISTELUSTA NÄLÄNHÄTÄÄ VASTAAN
KESÄKUUN 4 p:nä 1918

Toverit! Aiheena, josta minun tulee tänään puhua, on se mitä pahin kriisi, joka on vallannut kaikki nykyajan maat ja painaa tällä hetkellä voimakkaimmin nähtävästi Venäjää, jossa se ainakin tuntuu paljon raskaampana kuin muissa maissa. Ja tästä kriisistä, nälänhädästä, johon olemme joutuneet, minun pitää puhua sitä tehtävää silmälläpitäen, joka on noussut eteemme yleisen tilanteen yhteydessä. Ja kun kysymyksessä on yleinen tilanne, niin siinä ei tietenkään voida rajoittua yksistään Venäjään, varsinkin kun nykyajan kapitalistisen sivilisaation kaikki maat on nykyisin sidottu toisiinsa rasittavammin ja tuskalisemmin kuin ennen.

Sota, jättiläissaalistajien kahden ryhmän välinen imperialistinen sota on aiheuttanut kaikkialla, niin sotivissa kuin puolueettomissakin maissa, tuotantovoimien täydellisen ehtymisen. Rappiotila ja kurjistuminen on mennyt niin pitkälle, että edistyneimmissä ja sivistyneimmissä kulttuuri-maissa, joissa kymmeneen ja jopa satoihinkin vuosiin ei ole nähty nälkää, sota on saanut aikaan nälänhädän tämän sanan varsinaisessa ja kirjaimellisessa merkityksessä. Tosin kyllä edistyneimmissä maissa, varsinkin niissä, joissa suurkapitalismi on jo kauan sitten totuttanut väestön hoitamaan mahdollisimman järjestyneesti taloutta, näissä edistyneissä maissa nälänhätä on onnistuttu säännöstelemään oikein, lykkäämään pitemmälle, tekemään se vähemmän kärkeväksi, mutta nälkää, todellista nälkää näkevät jo pitkän aikaa esimerkiksi Saksa ja Itävalta, hävinneistä ja orjuutetuista maista puhumattakaan. Tuskin voimme nykyisin löytää ainoatakaan sanomalehden

numeroa, ettemme havaitsisi siinä monista edistyneistä kulttuurimaista, eikä vain sotivista, vaan myös Sveitsin ja eräiden Skandinavian maiden kaltaisista puolueettomista maista saatuja lukuisia tiedotuksia nälänhädästä ja kauheista onnettomuuksista, joita ihmiskunta on joutunut sodan vuoksi kärsimään.

Toverit, niille, jotka ovat seuranneet eurooppalaisen yhteiskunnan kehitystä, on ollut jo kauan sitten selvää, että kapitalismi ei voi lopettaa elämäntaivaltaan rauhallisesti, että se johtaa joko laajojen joukkojen välittömään kapinaan pääoman iestä vastaan tahi se johtaa samaan tulokseen paljon raskaampaa, tuskallisempaa ja verisempää sodan tietä.

Jo monia vuosia ennen sotaa kaikkien maiden sosialistit tähdensivät ja virallisesti ilmoittivat kongresseissaan, että edistyneiden maiden välinen sota tulee olemaan ei ainoastaan mitä suurin rikos, että tuo sota siirtomaiden jakamisesta, kapitalistien saaliin jaosta tulee olemaan ei ainoastaan täydellistä erkanemista uusimman sivilisaation ja kulttuurin saavutuksista, vaan se saattaa myös johtaa ja se johtaakin kiertämättä ihmisyhteiskunnan olemassaolon edellytysten murtumiseen. Sillä ensimmäisen kerran historiassa konetekniikan valtavia saavutuksia käytetään tällaisissa mittoissa, näin hävittävästi ja näin voimaperäisesti miljoonien ihmisten joukkotuhoamiseen. Kun kaikki tuotantovoimat käytetään tällä tavalla sodan palvelukseen niin näemme, että toteutuu kaikkein katkerin ennustus ja että villiintyminen, nälänhätä ja kaikkien tuotantovoimien täydellinen luhistuminen leviää yhä useampiin maihin.

Tämän yhteydessä muistuu mieleeni, kuinka oikeassa oli eräs tieteellisen sosialismin suurista perustanlaskijoista, Engels, kun hän vuonna 1887 kirjoitti, että Euroopan sota ei johda ainoastaan siihen, että kruunuja, kuten hän sanoi, suistuu tusinoittain kruunattujen päästä ja että ei ole enää näiden kruunujen nostajia, vaan että se sota tuo mukanaan myös koko Euroopan ennenkuulumattoman raakalaistumisen, villiintymisen ja takapajuisuuden, mutta samalla se sota tuo mukanaan joko työväenluokan vallan tai sellaisten olosuhteiden muodostumisen, jotka tekevät tämän vallan välttämättömäksi ¹²³. Marxilaisuuden perustanlaskija puhui tässä kaksinkertaisella varovaisuudella, sillä hän näki selvästi, että jos historia lähtee kulkemaan tätä tietä, niin se

johtaa kapitalismin romahdukseen, sosialismin laajentumiseen, niin sitä tuskallisempaa ja vaikeampaa siirtymistä, kärkevämpää hätää ja jyrkempää kriisiä, joka horjuttaa kaikkia tuotantovoimia, ei voida kuvitellakaan.

Ja nykyään me näemme havainnollisesti, mitä merkitsevät jo neljättä vuotta jatkuvan kansojen imperialistisen teurastuksen seuraukset, kun kaikissa, jopa edistyneimmissäkin maissa tuntuu, että sota on ajautunut umpikujaan, että kapitalismin perustalla siitä ei ole ulospääsyä, että se johtaa tuskalliseen rappeutumiseen. Ja kun me, toverit, kun Venäjän vallankumous — jonka aiheuttajana eivät ole lainkaan Venäjän proletariaatin erikoiset ansiot, vaan historiallisten tapahtumien yleinen kulku, niiden tapahtumien, jotka historian tahdosta ovat asettaneet tämän proletariaatin väliaikaisesti ensimmäiselle paikalle ja siitä on tullut toistaiseksi maailmanvallankumouksen etujoukko, — kun me joudumme kokemaan meitä yhä raskaammin painavan nälänhädän tuskia erikoisen ahdistavina ja kipeinä, niin meidän on selvästi käsitettävä, että nämä onnettomuudet ovat ennen kaikkea ja pääasiallisesti perintöä tästä kirotusta imperialistisesta teurastuksesta, joka on johtanut kaikissa maissa ennenkuulumattomiin onnettomuuksiin, joita näissä maissa vain toistaiseksi vielä salataan joukoilta eikä saateta kansojen valtaenemmistön tietoon.

Toistaiseksi jatkuu sotilaallinen sorto, toistaiseksi jatkuu vielä sota, toistaiseksi sotaan liittyy vielä toisaalta toiveita voitosta ja mahdollisuudesta päästä tuosta kriisistä toisen imperialistisen ryhmän voiton avulla ja toisaalta taas ankara sotasensuuri ja koko kansan sotainto, ja vain se peittääkin useimpien maiden väestöjoukoilta sen, minkälaiseen kuiluun ne ovat vajoamassa, minkälaiseen kuiluun ne ovat jo puolittain vajonneet. Ja nykyisin me joudumme tämän erittäin kärkevästi tuntemaan, sillä Venäjää paitsi ei missään muualla ole sellaista huutavaa ristiriitaa niiden tehtävien valtavuuden välillä, jotka on ottanut ratkaistavakseen kapinaan noussut proletariaatti, joka on käsittänyt, että sotaa, koko maailman mahtavimpain imperialististen jättiläisten maailmansotaa ei voida voittaa ilman mitä mahtavinta ja samoin koko maailman käsittävää proletaaria vallankumousta.

Ja kun meidän on pitänyt tapausten kulun vuoksi ottaa tässä vallankumouksessa eräs huomattavin paikka ja jäädä

pitkäksi aikaa, ainakin lokakuusta 1917 alkaen, eristetyksi osastoksi, jonka avuksi muut kansainvälisen sosialismin osastot eivät voi tapausten kulun vuoksi saapua riittävän nopeasti — me joudumme nyt elämään kymmenen kertaa vaikeammassa tilanteessa. Tehtyämme kaiken mitä välittömästi kapinaan noussut proletariaatti ja sitä tukeva talonpoikaisköyhälistö voivat tehdä päävihollisensa kukistamiseksi ja sosialistisen vallankumouksen suojelemiseksi me samalla havaitsemme, että Venäjää ympäröivät imperialistiset rosvovaltiot ja sodan jättämä perintö ahdistavat meitä joka askeleella yhä voimakkaammin. Nuo sodan seuraukset eivät ole tulleet vielä täydellisesti esiin. Edessämme on nyt, vuoden 1918 kesällä, vallankumouksemme ehkä eräs kaikkein vaikein, kaikkein raskain ja kaikkein kriittisin siirtymäkausi, joka ei ole vaikein siirtymäkausi vain kansainvälisen politiikan kannalta, jossa meidän on pakko noudattaa perääntymispolitiikkaa niin kauan kuin meidän uskollinen ja ainoa liittolaisemme, maailman proletariaatti vasta valmistautuu kapinaan, vasta kypsyy siihen, mutta ei kykene vielä esiintymään avoimesti ja yhtenä miehenä, vaikka kaikki Länsi-Euroopan tapahtumat, Länsirintamalla hiljakoin käytyjen taistelujen herättämä suuri katkeruus ja sotaikäyvien maiden sisällä voimistuva kriisi osoittavat, että Euroopan työläisten kapina ei ole kaukana, että niin paljon kuin se viivästyneekin, se kiertämättä alkaa.

Ja juuri tällaisessa tilanteessa me joudumme kokemaan maan sisällä mitä suurimpia vaikeuksia, joista eniten aiheuttaa horjuntaa tuskallinen elintarvikekriisi, tuskallinen nälänhätä, joka ahdistaa meitä, joka asettaa ratkaistavaksemme voimien maksimaalista jännittämistä, maksimaalista järjestyneisyyttä vaativan tehtävän eikä samalla salli meidän ryhtyä ratkaisemaan tätä tehtävää entisellä tavalla. Tätä tehtävää me ryhdymme ratkaisemaan sen luokan kanssa, jonka kanssa kuljimme imperialistista sotaa vastaan, jonka kanssa kukistimme imperialistisen monarkian ja Venäjän imperialistisen tasavaltalaisen porvariston, sen luokan kanssa, jonka pitää nyt takoa aseensa, koota voimiaan ja luoda organisaationsa kasvavien vaikeuksien oloissa, lisääntyvien tehtävien ja vallankumouksen laajenemisen oloissa.

Nykyisin on edessämme ihmiskunnan yhteiselämän mitä alkeellisin tehtävä — voittaa nälänhätä tai ainakin lieven-

tää heti sitä välitöntä tuskallista nälänhätää, jonka valtaan ovat joutuneet molemmat pääkaupungit ja kymmenet ujestit maata viljelevällä Venäjällä. Ja tämä tehtävä joudutaan ratkaisemaan kansalaissodan oloissa, jolloin kaikenlaiset, kaikenkarvaiset, kaikenväriset ja kaikensuuntaiset riistäjät tekevät raivokasta ja epätoivonvimmaista vastarintaa. Epäilemätöntä on, että tällaisessa tilanteessa nuo poliittisten puolueiden ainekset, jotka eivät voi luopua vanhasta ja luottaa uuteen, joutuvat sotaan, jonka yksinomaaisena tarkoituksena on riistäjien palauttaminen.

Jokainen Venäjän eri kolkilta saapunut tieto kiinnittää huomiotamme tähän kysymykseen, tähän yhteyteen, mikä nälänhädällä on siihen taisteluun, jota käydään riistäjiä ja päätään nostavaa vastavallankumousta vastaan. Edessämme on tehtävä — voittaa nälkä tai ainakin lieventää sitä uuteen satoon asti, suojata viljamonopoli, suojata Neuvostovaltion oikeus, suojata proletarisen valtion oikeus. Meidän on koottava kaikki viljaylijäämät ja järjestettävä kaikkien viljavarojen kuljettaminen nälkää kärsiville paikkakunnille sekä näiden viljavarojen oikea jakaminen. Se on perustehtävä — ihmisyyhteisön säilyttäminen ja samalla se valtava työ, joka voidaan turvata vain työtehon yleisellä ja voimakkaalla kohottamisella.

Niissä maissa, joissa tämä tehtävä ratkaistaan sodan avulla, se ratkaistaan sotaorjuuden avulla, saattamalla työläisiä ja talonpoikia varten voimaan sotaorjuus, se ratkaistaan antamalla riistäjille uusia ja yhä suurempia etuisuuksia. Te ette löydä esimerkiksi Saksasta, jossa yleinen mielipide on tukahdutettu, jossa jokainen sodanvastainen vastalauseyritys tukahdutetaan, mutta jossa sotaan kohdistuvaa sosialistista vihaa ei ole kuitenkaan voitu hävittää, te ette löydä sieltä muuta tavanomaisempaa keinoa tilanteen säilyttämiseksi kuin uusien sodasta rikastuneiden miljonäärien nopea lisääntyminen. Nuo uudet miljonäärit ovat suunnattomasti rikastuneet.

Joukkojen nälänhätä on nykyisin kaikkialla imperialistisissa maissa otollisimpana kenttänä mitä hillittömimmän keinottelun harjoittamiseksi ja ennenkuulumattomien rikauksien kasaamiseksi nälänhätää ja puutetta hyväksi käyttäen.

Imperialistisissa maissa sitä suositaan, esimerkiksi Saksassa, jossa nälkä on parhaiten järjestetty. Eikä suotta

sanota, että siellä on järjestetyn nälän keskus, siellä annokset ja leivänkannikat on parhaiten jaettu väestön kesken. Me näemme, että uudet miljonääriainekset tulevat imperialistisissa valtioissa tavanomaiseksi ilmiöksi, siellä ei voida toisin taistella nälänhätää vastaan. Nuo valtiot antavat kaksin-, kolmin- ja nelinkertaisen voiton sille, jolla on paljon viljaa ja joka osaa keinotella ja muuttaa järjestelyn, annostuksen, säännöstelyn ja jakelun keinotteluksi. Me emme halua kulkea tuota tietä yrittäköönpä meitä työntää sille tielle tahallaan tai tahtomattaan kuka hyvänsä. Me sanomme: olemme kulkeneet ja tulemme edelleenkin kulkemaan käsi kädessä sen luokan kanssa, jonka kanssa nousimme sotaa vastaan ja kukistimme porvariston ja jonka kanssa koemme nykyisen kriisin kaikkia vaikeuksia. Meidän täytyy suojella viljamonopolia loppuun asti, mutta ei kapitalistisen suur- ja pienkeinottelun laillistamiseksi, vaan taistellaksemme tahallista rosvousta vastaan.

Ja tässä meillä tulee olemaan suuria vaikeuksia, vieläkin uhkaavampia vaaroja kuin silloin, kun edessämme oli kansaa vastaan hampaisiin saakka aseistautunut tsarismi tai hampaisiin saakka aseistautunut Venäjän porvaristo, joka — salaiset sopimukset taskussaan ja osallistuessaan saaliin jakoon — ei pitänyt rikoksena Venäjän tuhansien ja satojen tuhansien työläisten ja talonpoikain veren vuodattamista viime vuoden kesäkuun hyökkäyksessä, mutta joka pitää rikoksena sitä sotaa, jota työtätekevät käyvät sortajia vastaan, ainoaa oikeudenmukaista ja pyhää sotaa, josta me puhuimme jo heti imperialistisen teurastuksen alussa ja jonka nyt kiertämättä kaikki tapahtumat sitovat joka askeleella nälänhätään.

Me muistamme, kuinka tsaristinen itsevaltius sääti heti alussa kiinteät hinnat ja korotti viljan kiinteitä hintoja. Kuinkas muuten! Se pysyi uskollisena liittolaisilleen — viljakauppiaille, keinottelijoille ja pankkiporhoille, jotka hyötyivät siitä miljooneja.

Me muistamme, kuinka kadettipuolueen sovittelijat yhdessä eserrien ja menshevikkien kanssa sekä Kerenski saattoivat voimaan viljamonopolin, koska koko Eurooppa puhui siitä, että ilman monopolisointia ei voida enää tulla toimeen, ja kuinka tuo samainen Kerenski elokuussa 1917 kiersi silloisen demokraattisen lain. Sitä vartenhan demokraattisia lakeja ja ovelasti tulkittavia järjestelmiä onkin

olemassa, että niitä voitaisiin kiertää. Ja me muistamme, kuinka tuo samainen Kerenski elokuussa kaksinkertaisti nuo hinnat, ja kuinka silloin kaikenväriset sosialistit protestoivat tuota toimenpidettä vastaan ja olivat kuohuksissaan sen johdosta. Silloin ei ollut ainoatakaan sanomalehteä, joka ei olisi ilmaissut suuttumustaan tuon Kerenskin menettelyn johdosta ja joka ei olisi paljastanut sitä, että aivan tasavaltalaisministerien, menshevikkien ja eserrien hallituksen selän takana tehtiin keinottelukauppoja, että kaksinkertaistamalla viljan hinnat keinottelijoille annettiin periksi, että kysymyksessä ei ollut mikään muu kuin myöntytys keinottelijoille. Me muistamme tuon jutun.

Me vertailemme nyt sitä, kuinka sujuivat asiat viljamonopolin alalla ja taistelussa nälänhätää vastaan Euroopan kapitalistisissa maissa ja kuinka ne sujuivat meillä. Me näemme, kuinka vastavallankumoukselliset käyttävät sitä nyt hyväkseen. Meidän on tehtävä tästä opetuksesta selvät ja peruuttamattomat johtopäätökset. Niin, tapahtumain kulku on vienyt siihen, että tuskalliseksi nälänhädäksi muuttunut kriisi on johtanut vain vieläkin voimakkaampaan kansalaissodan kärjistymiseen, johtanut vain sellaisten puolueiden paljastumiseen kuin ovat oikeisto-eserrien ja menshevikkien puolueet, jotka eroavat kadettien avoimesti kapitalistisesta puolueesta vain siinä, että kadetti puolue on suoranaisten mustasotnialaisten puolue. Kadeteilla ei ole mitään sanottavaa eikä heidän tarvitse kääntyä kansan puoleen, heidän ei tarvitse peitellä tarkoituseriään, mutta noiden puolueiden, jotka sopivat Kerenskin kanssa, jakoivat vallan ja hyväksyivät salaiset sopimukset, niiden pitää kääntyä kansan puoleen. (S u o s i o n o s o i t u k s i a.) Ja siksi ne joutuvat aika ajoittain tahdostaan ja suunnitelmistaan huolimatta paljastamaan itsensä.

Kun näemme, kuinka nälänhädän pohjalla puhkeaa toisaalta nälän näännyttämien ihmisten kapinoita ja mella-koita ja toisaalta Venäjän ääreltä toiselle leviää kulona vastavallankumouksellisten kapinain aalto, joita aivan ilmeisesti järjestetään englantilais-ranskalaisten imperiaalistien rahoilla ja oikeisto-eserrien ja menshevikkien ponnistuksilla, niin me sanomme silloin: tilannekuva on selvä, haaveilkoot haaveiluhalusiset edelleenkin joistain yhteisrintamista.

Me näemme nyt erittäin havainnollisesti, että Venäjän porvariston avoimessa sotilaallisessa yhteenotossa kärsimän tappion jälkeen ovat kaikki vuoden 1917 lokakuusta vuoden 1918 helmi- ja maaliskuuhun saakka tapahtuneet vallankumouksellisten ja vastavallankumouksellisten voimien väliset avoimet yhteenotot osoittaneet vastavallankumouksellisille, jopa Donin kasakkajoukkojen johtajillekin, joihin eniten luotettiin, että heidän asiansa on toivoton, sillä kansan enemmistö on kaikkialla heitä vastaan. Ja jokainen uusi yritys, jopa kaikkein patriarkaalisimmilla seuduillakin, joilla elää sellaisia varakkaimpien ja säätyynsä sulkeutuneimpien maanviljelijäin kerroksia kuin kasakat — poikkeuksetta kaikkialla vastavallankumouksen jokainen yritys on johtanut vain siihen, että sorrettujen työtätekevien uusia kerroksia on noussut heitä vastaan tositeossa eikä sanoissa.

Lokakuusta maaliskuuhun käydyin kansalaissodan antama kokemus on osoittanut, että Venäjän työtätekevät joukot, työväenluokka ja omalla työllään elävät, vierasta työtä riistämättömät talonpojat, että ne ovat Venäjän kaikilla puolilla asettuneet kokonaisuudessaan ja suurena enemmistönä Neuvostovallan kannalle. Mutta se, joka on luullut, että olemme astuneet elimellisemmän kehityksen tielle, se on varmaan vakuuttunut erehdyksestään.

Porvaristo on nähnyt tulleen voitetuksi... Ja siitä alkaa Venäjän pikkuporvariston jakautuminen: toiset kallistuvat saksalaisten puoleen, toiset englantilais-ranskalaisen suuntauksen puoleen, ja kumpikin suunta on samaa mieltä siitä, että nälkäsuuntaus yhdistää niitä.

Osoittaakseni teille, toverit, havainnollisesti sen, ettei meidän puolueemme, vaan sen viholliset ja Neuvostovallan viholliset yhdistävät saksalaisen suuntauksen ja englantilais-ranskalaisen suuntauksen välisen kiistan yhdeksi ohjelmaksi: Neuvostovallan kukistaminen nälän avulla, — osoittaakseni teille, kuinka se tapahtuu, siteeraan luvallanne lyhyesti menshevikkien viimeisestä neuvottelukokouksesta annettua selostusta. Tämä selostus on julkaistu „Zhizn” lehdessä¹²⁴. (H ä l i n ä ä , s u o s i o n o s o i t u k s i a.)

Tästä „Zhizn” lehden 26. numerossa julkaistusta selostuksesta saamme tietää, että talouspolitiikan kysymyksen alustaja Tsherevanin arvostellessaan Neuvostovallan politiikkaa ehdotti kysymyksen kompromissiratkaisua, nimittäin ottamaan mukaan käytännön työntekijöiksi kaupapääoman

edustajia näille erittäin edullisilla komissioperusteilla. Samasta selostuksesta saamme tietää, että istunnossa läsnä ollut pohjoisen elintarvikehallinnon puheenjohtaja Groman, käyttäen hyväkseen, kuten selostuksessa sanotaan, suuria henkilökohtaisia havaintojaan ja muuta havaintoihin perustuvaa kokemustaan — lisäksi puolestani, että vain porvaripiireistä saatua kokemusta — teki tällaisia johtopäätöksiä: „täytyy”, hän sanoi, „käyttää kahta keinoa: ensinnäkin on kohotettava nykyisiä hintoja, toiseksi on määrättävä erikoinen palkkio viljan nopeasta hankkimisesta” j.n.e. (Ä ä n i: „Mitä pahaa siinä olisi?”.) Niin, saatte kuulla, mitä pahaa siinä on, vaikka puhuja, joka ei ole saanut puheenvuoroa, pyrkii kuitenkin tuolta nurkasta (s u o s i o n o s o i t u k s i a) vakuuttamaan teille, ettei siinä ole mitään pahaa; mutta hän on nähtävästi unohtanut menshevikkonferenssin kulun. Samaisessa „Zhizn” lehdessä sanotaan, että Gromanin jälkeen samaa kantaa puolusti edustaja Kolokolnikov: „Meitä kehoitetaan osallistumaan bolshevistisiin elintarvikejärjestöihin”. Eikö se tosiaankin ole pahaa, täytyy sanoa ottaen huomioon edellisen puhujan sekaantumisen. Ja jos tuo samainen puhuja, joka ei halua rauhoittua ja jolla ei ole puheenvuoroa, mutta puhuu siitä huolimatta, jos hän huutaa, että se on valetta, että Kolokolnikov ei ole koskaan niin sanonut, niin ottaen sen huomioon kehotan teitä selvästi ja kaikkien kuullen toistamaan tuon oikaisun. Rohkenen muistuttaa teille siitä konferenssin päätöslauselmasta, jonka siellä esitti tunnettu Martov ja jossa puhutaan Neuvostovallasta toisin sanoin ja toisin sanonnin kirjaimellisesti samaa. (H ä l i n ä ä, h u u t o j a.) Niin, niin naurunalaisena kuin te sitä pitäisittekin, mutta se on totta — elintarvikekysymystä koskevassa selostuksessa menshevikien edustajat eivät nimitä Neuvostovaltaa proletaariseksi, vaan kelvottomaksi organisaatioksi.

Tällaisena ajankohtana, jolloin nälänhätään liittyvä ja sitä hyväkseen käyttävä vastavallankumouksellisten kapina on tullut päiväjärjestykseen, tällaisena ajankohtana eivät mitkään oikaisut eivätkä mitkään viekkauudet auta, vaan tosi pysyy totena. Tässä kysymyksessä olemme tekemisissä politiikan kanssa, jota sekä Tsherevanin, Groman että Kolokolnikov ovat mainiosti kehitelleet. Olemme tekemisissä kansalais sodan elpymisen kanssa, edessämme on päätään nostava vastavallankumous, ja olen vakuuttunut

siitä, että yhdeksänkymmentä yhdeksän sadasosaa Venäjän työläisistä ja talonpojista ovat tehneet johtopäätöksensä näistä tapahtumista — kaikki eivät ole vielä selvillä siitä — tai tekevät sen, ja että tuo johtopäätös tulee olemaan nimenomaan se, että nälänhädän ja vastavallankumoukselliset, jotka käyttävät tuota nälänhätää hyväkseen, me voitamme vain lyömällä vastavallankumouksen lopullisesti maahan ja noudattamalla edelleenkin nälänhätää koskevassa kysymyksessä, taistelussa nälänhätää vastaan sosialistista poliittikkaa.

Toverit, nyt olemme juuri tulleet ajankohtaan, jolloin Neuvostovalta on käynyt välittömästi käsiksi organisaatiotyöhön sen pitkäaikaisen ja raskaan taistelun jälkeen, jota se on käynyt vahvoja ja suuria vastavallankumouksellisia vihollisjoukkoja vastaan ja voittanut ne avoimissa yhteentoissa, voittanut sekä riistäjien sotilaallisen vastarinnan että kaikkien sabotoijien vastarinnan. Ja nälänhätää vastaan käytävän taistelun koko vaikeus, tämän jättiläismäisen tehtävän rasittavuus on selitettävissä juuri sillä, että tässä olemme joutuneet välittömästi tekemisiin organisaatiotehtävän kanssa.

Voiton saaminen kapinassa on paljon helpompaa. Vastarintaa tekevän vastavallankumouksen voittaminen on miljoona kertaa helpompaa kuin organisaatiotehtävän voitokas ratkaiseminen, varsinkin siellä, missä olemme ratkaisseet tehtävän, jota ratkaistaessa sekä kapinaan nousut proletaari että pienomistaja ja pikkuporvariston laajat kerrokset saattoivat kulkea suuremmaksi osaksi yhdessä ja jossa oli vielä paljon yleisdemokraattisia, kaikille työtätekeville yhteisiä aineksia. Siitä tehtävästä olemme nyt siirtyneet toiseen. Tuskallinen nälänhätä on tuonut väkisin eteemme puhtaasti kommunistisen tehtävän. Tässä ratkaintavanamme on vallankumouksellinen sosialistinen tehtävä, tässä on eteemme nousut tavattomia vaikeuksia.

Me emme pelkää noita vaikeuksia, olemme olleet selvillä niistä, emme ole milloinkaan sanoneet, että kapitalismista on helppo siirtyä sosialismiin. Tämä siirtyminen kestää kokonaisen kauden, jona käydään mitä raivokkainta kansalaissotaa, otetaan tuskallisia askelia, jolloin yhden maan kapinaan nousseen proletariaatin joukko-osaston avuksi saapuu toisen maan proletariaatti yhteisin voimin korjaamaan tehtyjä virheitä. Tässä meillä ovat edessämme orga-

nisaatiotehtävät, jotka koskevat yleisen kulutuksen järjestämistä, keinottelun syvimpien juurien poistamista, porvarillisen maailman ja kapitalistisen riiston huippukerrosten hävittämistä, joita ei ole helppo suorittaa yksistään joukkorynnistyksellä. Tässä meillä on edessämme tuon porvarillisen riiston pienet ja kaikkiin maihin laajalti levinneet juuret pienomistajain muodossa, koko tuon elämänjärjestyksen, pienomistajan ja pikkuisännän tottumusten ja mielialojen muodossa, kun eteemme nousee pienkeinottelija, tottumattomuus uuteen elämänjärjestykseen, epäluottamus siihen, epätoivoisuus.

Tosiasiahan on se, että työtätekevien joukkojen hyvin monet jäsenet ovat joutuneet epätoivon valtaan koettuaan niitä tavattomia vaikeuksia, joita vallankumous on eteemme nostanut. Me emme niitä pelkää. Ei ole missään eikä yhdessäkään vallankumouksessa käynyt kertaakaan niin, etteivät tietyt kerrokset olisi joutuneet epätoivon valtaan.

Kun joukot nostavat keskuudestaan tietyn kurinalaisen etujoukon, kun tämä etujoukko tietää, että tämä diktatuuri, että tämä luja valta auttaa sitä vetämään mukaan koko köyhälistön — se on pitkäaikainen prosessi, vaikeaa taistelua, — niin se on sosialistisen vallankumouksen alkua sen täydessä merkityksessä. Kun me näemme, että yhteenliittyneet työläiset, köyhälistöjoukot kulkevat pohattoja ja keinottelijoita vastaan, sellaista väkeä vastaan, jolle tiedoton tai tietoinen intelligenttijoukko toistelee keinottelijain tunnuksia, kuten esimerkiksi Tsherevaninit ja Gromanit, kun kuulemme, että harhaan johdetut työläiset puhuvat viljan vapaasta myynnistä ja kuljetusvälineiden maahantuonnista, niin me sanomme, että se on kulakkien auttamista! Sille tielle me emme lähde. Me sanomme: tulemme nojautumaan niihin työtätekeviin aineksiin, joiden kanssa saavutimme voiton lokakuussa, ja vain oman luokkamme voimin, vain saattamalla voimaan proletaarisen kurin työtätekevän kansan kaikkien kerrosten keskuudessa ratkaisemme edessämme olevan historiallisen tehtävän.

Me joudumme kokemaan äärettömiä vaikeuksia, meidän pitää koota kaikki ylijäämät ja varastot, oikein jakaa ne ja oikein järjestää niiden kuljettaminen kymmenille miljoonille ihmisille, saada aikaan ehdottoman säännöllinen työskentely, jotta työ kävisi kuin kello, päästä voitolle sekasorrosta, jota paniikkia levittävät keinottelijat ja epäroivät

ainekset pitävät yllä. Tämän organisaatiotehtävän pystyvät suorittamaan vain valveutuneet työläiset, jotka ovat välittömästi tekemisissä käytännöllisten vaikeuksien kanssa. Tämän tehtävän täyttämiseksi kannattaa jännittää kaikki voimat ja ryhtyä ratkaisevaan ja viimeiseen taisteluun. Ja tässä taistelussa me voitamme. (Suosiosoituksia.)

Toverit, viimeiset dekreetit Neuvostovallan toimenpiteistä ¹²⁵ osoittavat meille, että proletariaatin diktatuurin tie on jokaiselle sosialistille, joka ei pilanpäiten nimitä itseään sosialistiksi, selvä ja kiistaton, se on raskaiden kohtelemusten tie.

Viimeisissä dekreeteissä on asetettu elämän peruskysymys, kysymys viljasta. Niissä kaikissa on kolme johtoaajattusta: keskittäminen, kaikkien liittäminen yhteen keskuksen johdolla suoritettavaan yhteistyöhön sekä se, että on oltava horjumattomia ja voitettava kaikinainen masentuneisuus, hylättävä kaikenlaisten elintarvikekeinottelijain erinäiset palvelukset ja yhdistettävä kaikki proletaariset voimat, sillä taistelussa nälänhätää vastaan me nojaudumme niihin samoihin sorrettuihin luokkiin ja näemme ulospääsyn vain niiden tarmokkaassa taistelussa riistäjiä vastaan, niiden kaiken toiminnan yhdistämisessä.

Niin, meille puhutaan siitä, kuinka elintarvikekeinottelu rikkoo viljamonopolia joka askeleella. Sivistyneistön edustajilta joutuu yhä useammin kuulemaan, että elintarvikekeinottelijathan tekevät heille palveluksia, ruokkivat heitä kaikkia. Niin kyllä, mutta elintarvikekeinottelijat ruokkivat kulakin tavoin, he toimivat nimenomaan siten, että se on otollista kulakin vallan lujittamiseksi, pystyttämiseksi ja ikuistamiseksi, jotta se, kenellä on valta, voisi liikevoittojensa nojalla levittää tuota valtaansa eri henkilöiden avulla ympäristöönsä. Mutta me väitämme, että jos ne henkilöt, jotka nykyisin ovat syyllistyneet pääasiallisesti vain epäuskoon, jos ne yhdistäisivät voimansa, niin taistelu olisi verrattomasti helpompaa. Jos jossain olisi sellainen vallankumousmies, joka luulee pääsevänsä sosialistiseen järjestelmään ilman vaikeuksia, niin sanoisimme, että sellainen vallankumousmies, sellainen sosialisti ei ole palaneen peninkään arvoinen.

Mutta me tiedämme, että siirtyminen kapitalismista sosialismiin on mitä vaikeinta taistelua. Ja me olemme val-

miit kestämään tuhansia vaikeuksia, tekemään tuhat yritystä, ja tuhannennen yrityksen jälkeen me ryhdymme tuhat ensimmäiseen. Vedämme nyt kaikki neuvostoelimet mukaan uuteen luovaan työhön, nostamaan esiin uusia voimia. Toivomme voittavamme uudet vaikeudet vetämällä mukaan uusia kerroksia, järjestämällä maalaisköyhälistön, ja tässä tulenkin toiseen perustehtävään.

Sanoin, että ensimmäisenä ajatuksenamme on kaikissa dekreeteissä kehitelty keskittämisajatus. Nälänhädän voimme voittaa vain kokoamalla kaiken viljan yhteisiin säkkeihin, ja silloinkin viljaa riittää vain nipin napin. Entistä ylijäämää ei Venäjällä enää ole, siksi on välttämätöntä, että kommunismi juurtuu syvälle jokaisen tietoisuuteen, että kaikki suhtautuvat viljaylijäämiin kuin kansan omaisuuteen, käsittävät työtätekevien edut. Ja tämän saavuttamiseksi kelpaa vain se keino, jota Neuvostovalta ehdottaa.

Kun meille puhutaan muista keinoista, niin vastaamme kuten Yleisvenäläisen TPKK:n istunnossakin *, kun meille puhuttiin muista keinoista, niin sanoimme: menkää Skropadskin luo, porvariston luo. Opettakaa heille sellaisia menetelmiä kuin ovat viljan hintojen kohottaminen ja liittoutuminen kulakkien kanssa — siellä te löydätte ihmisiä, jotka haluavat teitä kuunnella. Mutta Neuvostovalta sanoo vain sen, että vaikeudet ovat suuria, siksi vastatkaa jokaiseen vaikeuteen yhä uusilla ponnistuksilla järjestyneisyyden ja kurin aikaansaamiseksi. Sellaisia vaikeuksia ei voiteta kuukaudessa. Kansojen historiassa on ollut aikoja, jolloin pienempienkin vaikeuksien voittamiseen on käytetty kymmeniä vuosia ja nuo vuosikymmenet ovat jääneet historiaan suurenmoisimpina ja antoisimpina vuosikymmeninä. Mitä suurimman vallankumouksen ensimmäisenä vuosipuoliskona tai ensimmäisenä vuotena sattuneilla epäonnistumilla ette voi koskaan kylvää masentuneisuutta keskuuteemme. Me tulemme noudattamaan edelleenkin keskittämisen, yhteenliittämisen ja proletaarisen kurinalaisuuden vanhaa tunnustamme koko Venäjän mitassa.

Kun meille sanotaan, kuten Groman sanoo selostuksessaan: „teidän hankintaryhmienne jäsenet, jotka menevät kokoamaan viljaa, alkavat siellä juopotella ja muuttuvat

* Ks. tätä osaa, ss. 354—371. *Toim.*

viinanpolttajiksi ja ryöväreiksi”, niin me vastaamme: tiedämme mainiosti, kuinka usein sellaista tapahtuu, sellaisia tapauksia me emme salaa, emme kaunistele, emme pyri selviytymään niistä muka vasemmistolaisilla korulauseilla ja aikomuksilla. Niin, työväenluokka ei ole erotettu Kiinan muurilla vanhasta porvarillisesta yhteiskunnasta. Ja kun tapahtuu vallankumous, niin ei käy samoin kuin jonkun henkilön kuollessa, jolloin kuollut viedään pois. Kun vanha yhteiskunta kuolee, niin sen ruumista ei voida panna arkkuun eikä haudata. Se mätänee meidän keskuudessamme ja saastuttaa meitä itseämme.

Muulla tavalla ei maailmassa ole tapahtunut eikä voi tapahtua yhtään suurta vallankumousta. Nimenomaan sen, jota vastaan meidän on taisteltava säilyttääksemme ja kehittääksemme uuden ituja sellaisessa ilmapiirissä, joka on kyllästetty mätänevän ruumiin löyhkällä, sen kirjallisuudessa ja politiikassa vallitsevan tilanteen, niiden poliittisten puolueiden pelin, jotka kadeteista menshevikkeihin saakka ovat tuon mätänevän ruumiin löyhkän kyllästämiä, kaiken sen he yrittävät työntää meille kapuloina pyöriin. Muuten ei sosialistista vallankumousta voida koskaan suorittaa, eikä yksikään maa voi siirtyä kapitalismista sosialismiin muuten kuin mätänevän kapitalismin ja sitä vastaan käytävän tuskallisen taistelun oloissa. Ja siksi me sanomme: ensimmäisenä tunnuksenamme on keskitys, toisenä tunnuksenamme on työläisten yhteenliittäminen. Työläiset, liittykää yhteen! Se on vanhaa, se ei näytä tehoisalta, uudelta, se ei lupaa sellaisia puoskarisaavutuksia, joilla teitä maanittelevat sellaiset ihmiset kuin Kerenski, joka kaksinkertaisti hinnat elokuussa 1917, samoin kuin saksalaiset porvarit kaksinkertaistivat ja kymmenkertaistivat ne, sellaiset ihmiset, jotka lupaavat teille viipymätöntä ja välitöntä menestystä kunhan vain annatte yhä uusia ja uusia myönnytyksiä kulakeille. Me emme tietysti lähde tuolle tielle, vaan sanomme: meidän toinen keinomme on vanha, mutta samalla ikuinen keino: liittykää yhteen! (S u o s i o n o s i t u k s i a.)

Me olemme vaikeassa tilanteessa: Neuvostotasavalta elää nähtävästi erästä vaikeaa siirtymäkauttaan. Työläisten uusia kerroksia tulee avuksemme. Meillä ei ole poliisia, meillä ei tule olemaan erikoista sotilaskastia, meillä ei ole muuta koneistoa kuin tietoisesti yhteenliittyneet työläiset.

He pelastavat Venäjän epätoivoisesta ja tavattoman vaikeasta tilanteesta. (Suosionosoituksia.) Työläisten yhteenliittäminen, työläishankintaryhmien järjestäminen, nälänhädästä kärsivien ei-maanviljelysujestien nälkää näkevien ihmisten järjestäminen — heitä me kutsumme apuun, heidän puoleensa kääntyy Elintarvikeasiain kansankomisariaattimme, heille me sanomme: on lähdettävä ristiretkelle viljan hankkimiseksi, ristiretkelle keinottelijoita ja kulakkeja vastaan, järjestyksen palauttamiseksi.

Ristiretki oli sellainen retki, jolloin ruumiillisen voiman lisänä oli usko siihen, mitä ihmiset satoja vuosia sitten pakotettiin kidutusten avulla pitämään pyhänä. Mutta me toivomme ja ajattelemme, olemme varmoja, tiedämme, että Lokakuun vallankumous on saanut aikaan sen, että tietoiset työläiset ja tietoiset talonpojat köyhimmän talonpoikaiston keskuudesta pitävät nyt pyhänä valtansa säilyttämistä tilanherroihin ja kapitalisteihin. (Suosionosoituksia.) He tietävät, että ruumiillinen voima on riittämätön väestöjoukkoihin vaikuttamiseksi. Me tarvitsemme ruumiillista voimaa, sillä me rakennamme diktatuuria, järjestämme väkivaltaa riistäjiin nähden, ja jokaisen, joka ei tätä käsitä, me heitämme inholla syrjään, ettei tuhlattaisi hänelle suotta sanoja puhumalla sosialismin muodosta. (Suosionosoituksia.)

Mutta me sanomme: ratkaistavanamme on uusi historiallinen tehtävä. Meidän täytyy saada tämä uusi historiallinen luokka käsittämään, että me tarvitsemme työläisten agitaattoriryhmiä. Me tarvitsemme työläisiä kuluttajakubernementtien eri ujesteista. Meille on tarpeen, että he lähtisivät sieltä tietoisina Neuvostovallan julistajina ja että he pyhittäisivät elintarvikekamppailumme, sotamme kulakkeja ja epäjärjestyttä vastaan, laillistaisivat ja tekisivät mahdolliseksi sosialistisen propagandan harjoittamisen, että he tekisivät maaseudulla sen eron köyhälistön ja pihattojen välillä, jonka jokainen talonpoika käsittää ja joka muodostaa voimamme syvimmän lähteen, lähteen, jonka avaaminen ja saattaminen pulppuamaan täydellä voimalla on vaikea tehtävä, sillä meillä on paljon riistäjiä ja noilla riistäjillä on käytettävissään paljon mitä moninai- simpia joukkojen alistamisen keinoja — alkaen köyhälistön lahjomisesta — saadakseen aikaan sen, että nämä köyhälistön edustajat pyrkisivät rikastumaan pontikalla tai kävisivät

keinottelukauppaa hyötyen ruplasta monta ruplaa. Juuri sellaisiin keinoihin kulakit ja porvarit vaikuttavat maaseudulla joukkoihin!

Me emme voi syyttää siitä köyhälistöä, sillä tiedämme, että se on ollut orjuudessa kymmeniä vuosia, tuhansia vuosia, että se on saanut kokea sekä maaorjuutta että sitä järjestystä, joka vallitsi Venäjällä maaorjuuden jälkeen. Emme saa mennä köyhälistön luo vain kulakkia vastaan suunnatuin ase-in, vaan valveutuneiden työläisten on tehtävä propagandaa sen keskuudessa, vietävä sinne järjestyneisyytensä voima. Liittykää yhteen, köyhälistön edustajat — sellainen on kolmas tunnuksemme. Se ei ole kulakkien liehittämistä eikä järjetöntä hintojen kohottamista. Jos me kohotamme hinnat kaksinkertaiseksi, niin he sanovat: meille tarjotaan korotettuja hintoja; ovat nälkiintyneitä: odottakaamme, korottavat vieläkin.

Se on sileä tie, kulakkien ja keinottelijain tyydyttämisen tie, sille tielle on helppo astua ja piirtää houkutteleva kuva. Sosialisteiksi itseään nimittävät intelligentit ovat valmiit maalailemaan meille sellaisia kuvia, ja heitä on suunnaton määrä. Mutta me sanomme teille: ken haluaa kulkea Neuvostovallan mukana, ken pitää sitä arvossa ja tunnustaa sen työtätekevien vallaksi, riistettyjen luokan vallaksi, häntä me kutsumme toiselle tielle. Tämä uusi historiallinen tehtävä on vaikea tehtävä. Sen ratkaiseminen merkitsee, että nostetaan toimintaan uusi kerros, annetaan uusi organisaatiomuoto niille työtätekevien ja riistettyjen edustajille, jotka suurimmalta osaltaan ovat nöyryytettyjä, valistumattomia ja jotka ovat kaikkein vähiten yhteenliittyneitä ja joiden pitää vielä liittyä yhteen.

Kaupunkilaistyöläisten, teollisuustyöläisten etumaiset joukko-osastot ovat koko maailmassa yhtyneet, liittyneet kauttaaltaan yhteen. Mutta maailmassa ei ole vielä juuri missään ollut järjestelmällisiä, hartaita ja antaumuksellisia yrityksiä niiden yhdistämiseksi, joita kaikki kylissä, pienmaanjäljelyksessä ja syrjäkulmilla vallitsevat elämänehdot ovat tylsistäneet. Tässä meillä on edessämme tehtävä, joka suuntaa samaan päämäärään niin taistelun nälänhätää vastaan kuin myös sen taistelun, jota käydään sosialismin syvällisen ja mahtavan järjestelmän puolesta. Tässä meillä on edessämme sellainen sosialismin puolesta käytävä taistelu, jonka hyväksi kannattaa ponnistaa kaikki voimat ja

panna kaikki peliin, sillä se on taistelua sosialismin puolesta. (Suosionosoituksia.)

Suhtautukaamme työtätekeviin kuten kannattajimme tätä tietä kulkiessamme. Tällä tiellä meitä odottavat pysyväiset voitot, eikä vain pysyväiset, vaan myös peruuttamattomat. Sellainen on meidän kolmas tärkeä tunnuksemme!

Nämä kolme päätunnusta ovat siis seuraavanlaisia: elintarvikeasiain keskittäminen, proletariaatin yhteenliittäminen, maalaisköyhälistön järjestäminen. Ja jokaiselle ammattiliitolle, jokaiselle tehdaskomitealle osoitetussa vetoomuksessa, Elintarvikeasiain komissariaattimme vetoomuksessa sanotaan: toverit, elämäne on vaikeaa, auttakaa siis meitä, liittäkää ponnistuksenne meidän ponnistuksiimme, älkää sietäkö minkäänlaista järjestyksen rikkomista, minkäänlaista poikkeamista viljamonopolista. Se on vaikea tehtävä; mutta siitä huolimatta ryhtykää yhä uudemman kerran, sadannen ja tuhannennen kerran toimenpiteisiin elintarvikekeinottelua ja kulakistoa vastaan, ja silloin me voitamme, sillä työläisten enemmistön saattaa tälle tielle koko sen elämän kulku ja kaikki ne pahat epäonnistumiset ja raskaat koettelemukset, joita elintarvikealalla on jouduttu kokemaan. Työläiset tietävät, että kun siihen aikaan, jolloin Venäjällä ei ollut vielä ehdotonta viljanpuutetta, kun silloin elintarvike-elinten työssä esiintyneet puutteellisuudet korvautuivat yksityisten ihmisten erillisillä toiminnoilla, niin nyt ei siten voi enää tapahtua. Vain yhteiset ponnistukset, vain kaikkien niiden yhdistäminen, jotka joutuvat nälkää näkevissä kaupungeissa ja kuvernementeissa eniten kärsimään, vain se voi meitä auttaa, ja se on se tie, jolle Neuvostovalta kutsuu teitä: työläisten, heidän parhaiden hankintaryhmiensä yhteenliittäminen paikkakunnilla suoritettavaa agitaatiotyötä varten, rynnäkköön viljan puolesta kulakkeja vastaan.

Moskovan läheisyydessä sijaitsevilla Kurskin, Orelin ja Tambovin naapurikuvernementeissa meillä on varovaisten asiantuntijain laskelmien mukaan vielä noin 10 miljoonaa puutaa viljaylijäämiä. Me emme kykene kokoamaan läheskään kaikkea tätä viljaylijäämää valtion varastoihin ja yhdistämään sitä.

Ryhtykäämme tähän asiaan käsiksi suuremmalla tarmolla. Nousekoon jokaisella tehtaalla, jossa epätoivo pääsee tilapäisesti vallalle, jossa työläiset ovat tuskallisen

nälänhädän kourissa valmiita horjahtamaan ja uskomaan sellaisten ihmisten puoskarintunnuksiin, jotka yrittävät palata Kerenskin menetelmiin, kiinteiden hintojen kohottamiseen, nouskoon siellä valveutunut työläinen ja sanokoon: me näemme ihmisiä, jotka ovat menettäneet luottamuksensa Neuvostovaltaan — liitykää taistelevien agitaattoriemme ryhmään, älkää epäilkö sen johdosta, että on niin paljon esimerkkejä näiden ryhmien rappeutumisesta ja juoppouteen vajoamisesta. Tällaisilla esimerkeillä emme ryhdy todistelemaan sitä, että työväenluokka on muka kelvoton, vaan sitä, että työväenluokka ei ole vielä vapautunut vanhan, ryöstöön perustuvan yhteiskunnan paheista ja ettei se niistä kerralla vapaudu. Yhdistäkäämme ponnistuksemme, perustakaamme kymmenittäin hankintaryhmiä, yhdistäkäämme niiden toiminta ja riistäytykäämme irti noista paheista. Toverit, sallikaa minun lopuksi mainita teille eräistä sähköistä, joita tulee sekä Kansankomissaarien Neuvostolle että erittäinkin Elintarvikeasiain komissariaatillemme.

Toverit, kaikkiin kaupunkeihin levinneen elintarvikepulan yhteydessä, tuskallisen nälänhädän yhteydessä me joudumme panemaan merkille sananparrella sanottuna sen, että „hyvä kello kauas kuuluu, paha vielä kauemmaksi”. Haluan saattaa tiedoksenne asiakirjoja, joita Neuvostovallan elimet ja virastot ovat saaneet sen jälkeen kun toukokuun 13. päivänä annettiin dekreetti diktatuurivallasta elintarvikealalla, missä sanotaan, että me nojaudumme kuten ennenkin vain proletariaattiin. Sähkeet puhuvat siitä, että paikkakunnilla on jo lähdetty sille kulakistoa vastaan suunnatun ristiretken tielle, maalaisköyhälistön järjestämisen tielle, jolle olemme kutsuneet. Saamamme sähkeet ovat todistuksena siitä.

Toitottakoot ja kylväkööt paniikkia tsherevaninilaisgromanilaisen kellotapulin äänet, jotka kehottavat kukistamaan ja hajottamaan Neuvostovallan! Sitä, joka on kiinni työssä, tuo paniikin kylväminen vähiten huolestuttaa: hän tarkastelee tosiasioita, näkee, että työ edistyy ja että siihen liittyy uusia rivejä, että tällaisia rivejä on olemassa.

Kulakkeja vastaan käytävässä taistelussa on muodostumassa uusi taistelumuoto, köyhälistön liitto, köyhälistön, jota pitää auttaa ja jota pitää järjestää. Meidän pitää auttaa, kun meille ehdotetaan, että annettaisiin palkintoja viljan toimittamisesta. Köyhälistölle me suostumme anta-

maan tällaisen palkinnon, ja me olemme jo ryhtyneet siihen. Mutta kulakkien, rikollisten suhteen, jotka kiduttavat väestöä nälällä ja joiden takia kymmenet miljoonat ihmiset kärsivät, heidän suhteensa me sovellamme väkivaltaa. Maalaisköyhälistölle me annamme kaikkinaisia palkintoja, sillä on oikeus niihin. Talonpoikaisköyhälistö on ensi kertaa päässyt osalliseksi elämän hyvyyksistä, ja me näemme, että sen elämä on puutteellisempaa kuin työläisten elämä. Tälle talonpoikaisköyhälistölle me annamme kaikkinaisia palkintoja, me autamme sitä, jos se auttaa meitä järjestämään viljan kokoamisen, viljan saamisen kulakeilta, ja sitä varten, että tämä kaikki todella tapahtuisi Venäjällä, emme saa sääliä minkäänlaisia varoja.

Me olemme jo astuneet tälle tielle. Valvutuneiden työläisten kaikkalainen kokemus ja uudet hankintaryhmät tulevat kehittämään sitä yhä pitemmälle.

Toverit, työ on alkanut ja työ edistyy. Emme odota päätä huimaavaa menestystä, mutta menestystä tulee olemaan. Me tiedämme, että nykyisin olemme astumassa uusien häviöiden kauteen, vallankumouksen vaikeimpien ja raskaimpien jaksojen kauteen. Meitä ei lainkaan ihmetytä, että vastavallankumous nostaa päätään, että usein riveissämme kasvaa horjuvien ja epätoivoisten luku. Me sanomme: lakatkaa horjumasta, hylätkää epätoivoinen mielialanne, jota porvaristo tahtoo käyttää hyväkseen, sillä paniikin kylväminen on sille edullista; ryhtykää työhön, elintarvikesyntymistä koskevine dekreetteinemme ja köyhälistöön nojautuvine suunnitelminemme me olemme ainoalla oikealla tiellä. Ryhtyessämme nyt täyttämään uusia historiallisia tehtäviä me kehotamme teitä yhä suurempiin ponnistuksiin. Tämä tehtävä on tavattoman vaikea, mutta, toistan sen vielä, se on tavattoman kiitollinen tehtävä. Me taistelemme kommunistisen jakamisperiaatteen puolesta, kommunistisen yhteiskunnan lujien perustojen todellisen luomisen puolesta. Siis työhön kaikki yhdessä. Me voitamme nälänhädän ja pystytämme sosialismin. (S u o s i o n o s o i t u k s i a.)

2

LOPPULAUSE SELOSTUKSEEN
KESÄKUUN 4 pnä 1918

Toverit, ryhmäedustajain puheet osoittivat käsittääkseni sen, mitä tuli odottaakin.

Siitä eroavaisuudesta huolimatta, joka on olemassa bolshevikkien sekä eräiden puolueiden ja ryhmien välillä, olemme tulleet vakuuttuneiksi, että joukkojen valtava innostus liittää nälänhätää vastaan käytävässä taistelussa yhteen muitakin kuin bolshevistisia järjestöjä. Ja me olemme varmoja siitä, että mitä pitemmälle kehittyä taistelu nälänhätää vastaan ja mitä pitemmälle paljastaa itsensä tshekkoslovakialaisten ja muiden rosvojoukkojen selän taakse piiloutuva vastavallankumous, sitä nopeammin tulee edistymään rajankäynti toisaalta bolshevikkien kannattajien, työtätekevien työläis- ja talonpoikaisjoukkojen ja toisaalta niiden vihollisten välillä, joiden perustelut me kiistämme, kantakootpa nämä viholliset mitä nimeä hyvänsä. Nuo viholliset esittävät entiseen tapaan samoja vanhoja ja kuluneita väitteitä Brestin rauhasta ja kansalaissodasta, aivan kuin ne kolme kuukautta, jotka ovat kuluneet Brestin rauhan solmimisesta, eivät olisi vakuuttavasti todistaneet, että oikeassa olivat ne, jotka sanoivat, että vain kommunistien taktiikka antaa kansalle rauhan ja vapauttaa sen järjestämis- ja yhdistämistyöhön, työhön niiden uusien ja suurenmoisten sotien valmistamiseksi, joita tullaan käymään jo toisenlaisessa tilanteessa. Tapahdumat osoittavat selvästi, että Euroopan proletariaatti, joka silloin ei vielä voinut tulla apuun, lähenee kuukausi kuukaudelta, nyt voidaan liioittelematta sanoa, kuukausi kuukaudelta sellaista tilannetta, jolloin se käsittää selvästi kapinan välttämättömäksi ja jolloin kapina tulee kiertämättömäksi. Tapahdumat ovat vahvistaneet täydellisesti sen,

että oli vain yksi vaihtoehto ja sen nimi on väkivaltainen ryöstörauha.

Jokainen ajatteleva ihminen käsitti, että oikeistoieserrät esittivät Neuvostojen III edustajakokouksessa vastavallankumouksellisen päätöslauselman; jokaisen ajattelevan ihmisen tulee käsittää, että samanlainen on myös menshevikien päätöslauselma, jotka yhä vielä huutavat: alas Brestin rauha ja näyttävät sellaista naamaa kuin eivät tietäisi käytännöstä, että siten he haluavat työntää meidät sotaan Saksan porvaristoa vastaan tshekkoslovakialaisten kapinoitsijain välityksellä¹²⁶ ja niiden palkattujen asiamiesten toimesta, joiden tehtävänä on saada meidät tuohon sotaan.

Ei kannata ryhtyä puhumaan kommunisteihin kohdistetuista syytöksistä, että he ovat muka syystä nälänhätään. Samoin oli asia myös Lokakuun vallankumouksen päivinä. Järkensä säilyttänyt sosialisti tai anarkisti, nimittäkää häntä miksi hyvänsä, ei rohkene sanoa missään kokouksessa, että sosialismiin voidaan päästä ilman kansalais-sotaa.

Voitte tarkastaa kaikkien vähänkin vastuuntuntoisten sosialististen puolueiden, puolueyhmiön ja ryhmäkuntien koko kirjallisuuden, mutta ette löydä ainoatakaan vastuuntuntoista ja vakavaa sosialistia, joka ajattelisi niin järjetömästi, että sosialismi voisi jolloinkin koittaa muuten kuin kansalaissodan kautta ja että tilanherrat ja kapitalistit luopuisivat erioikeuksistaan vapaaehtoisesti. Se olisi tyhmyyttä lähentelevää naiiviutta. Ja nykyisin, porvariston ja sen kannattajien kärsimien monien tappioiden jälkeen, saamme kuulla tunnustuksia, joita tekevät esimerkiksi sellaiset henkilöt kuin Bogajevski, jolla oli Donilla vastavallankumousta varten Venäjän paras maaperä ja joka myös tunnusti, että kansan enemmistö on heitä vastaan, — ja siksi mitkään porvariston salahankkeet ilman ulkomaisia pistimiä eivät heitä auta. Mutta täällä bolshevikkeja syytetään kansalaissodasta. Se merkitsee vastavallankumouksellisen porvariston puolelle siirtymistä peiteltäköön pä sitä minkälaisin tunnuksin hyvänsä.

Samoin kuin ennen vallankumousta, sanomme nytkin, että kun kansainvälinen pääoma asettaa historian päiväjärjestykseen sodan, kun tuhoutuu satoja tuhansia ihmisiä, kun sota muuttaa luonteita ja totuttaa ihmiset ratkaisemaan

kysymyksiä sotilaallisella voimalla, niin on enemmän kuin kummallista tällöin luulla, että sodasta voitaisiin päästä muuten kuin muuttamalla se kansalaissodaksi. Ja se, mikä on kehkeytymässä Itävallassa, Italiassa sekä Saksassa, osoittaa, että kansalaissota tulee olemaan siellä vieläkin jyrkkäpiirteisempää, vieläkin kärkevämpää. Muuta tietä sosialismiin ei ole. Se, joka sotii sosialismia vastaan, pettää sosialismin täydellisesti.

Mitä tulee toimenpiteisiin elintarvikealalla, niin minulle sanottiin, etten selittänyt yksityiskohtaisemmin näitä toimenpiteitä. Mutta se ei kuulunut lainkaan tehtäviini. Elintarvikekysymystä selostivat toverini, jotka ovat erikoisesti tutkineet tätä kysymystä, tutkineet sitä kokonaisina vuosia eivätkä vain kuukausia, tutkineet myös paikkakunnilla eivätkä vain Pietarin ja Moskovan virastoissa, ja he ovat käytännöllisesti perehtyneet viljan kokoamiskysymykseen, viljan vastaanottoasemien järjestämiseen j.n.e. Nämä selostukset on kuultu Yleisvenäläisessä TpKK:ssa ja Moskovan Neuvostossa, ja niillä on aineistoa tältä alalta. Mitä tulee asialliseen arvosteluun ja käytännöllisten ohjeiden antamiseen, niin se ei ollut tehtävänäni. Minun tehtävänä oli hahmotella edessämme oleva periaatteellinen tehtävä, enkä ole kuullut täällä vähänkään huomionarvoista kritiikkiä tai järkevää huomautusta, jotka kaipaisivat periaatteellista arviointia. Yhteenvetona sanon, toverit, että minun mielestäni — ja olen varma, että se on myös suuren enemmistön vakaumus, sillä kokouksemme tehtävänä ei ole tietyn päätöslauselman hyväksyminen, vaikka sekin on tietysti tärkeää, koska se osoittaa, että proletariaatti pystyy yhdistämään voimansa, mutta se on vielä vähän, se ei ole vielä likimainkaan riittävää — meidän pitää ratkaista nyt käytännöllisiä tehtäviä.

Me tiedämme ja varsinkin työläistoverit tietävät, että käytännöllisen elämän joka askeleella, jokaisessa tehtaassa, jokaisessa kokouksessa, jokaisessa kadulla sattumalta kerääntyvässä väkijoukossa asetetaan yhä kärkevämmin yksi ja sama kysymys, kysymys nälänhädästä. Ja siksi perustehtävänäimme on oltava se, että tämäkin kokous, johon olemme kokoontuneet yhdessä Yleisvenäläisen TpKK:n, Moskovan Neuvoston ja ammattiliittojen edustajain kanssa, olisi käännteentekevä lähtökohtana kaikessa käytännöllisessä työssämme. Kaikki muu on pantava

kokonaan palvelemaan sitä, että propagandamme, agitatioimme, olennainen työmme olisi menestyksellistä, että ensi tilalle asetettaisiin kokonaisuudessaan kysymys taistelusta nälänhätää vastaan, että tämä kysymys yhdistettäisiin kiinteästi kulakkeja ja keinottelijoita vastaan käytävän armoittoman lujan proletaarisen sodan kysymykseen.

Elintarvikeasiain komissariaattimme on jo kääntynyt tehdaskomiteain, ammattiliittojen ja niiden suurten proletaaristen keskusten puoleen, joissa me joudumme välittömästi toimimaan, se on jo käyttänyt hyväkseen niitä kiinteitä ja monilukuisia yhteyksiä, joita moskovalaisilla työläisillä on kaikkien suurten teollisuusseutujen satoihin tuhansiin järjestyneisiin tehdastyöläisiin.

Meidän on käytettävä niitä hyväksemme yhä enemmän.

Tilanne on kriittinen. Nälänhätä ei ainoastaan uhkaa, vaan se on jo ahdistamassa. Jokaisen työläisen, jokaisen puoluejohtajan on nyt heti asetettava käytännölliseksi tehtäväkseen muuttaa toimintansa perussuuntaa.

Kaikki tehtäisiin, kaikki joukkojen keskuuteen, kaikkien on ryhdyttävä nyt heti käytännöllisesti työhön! Se antaa meille paljon käytännöllisiä viitteitä verrattomasti tuloksellisemmista menetelmistä, ja samalla se osoittaa ja nostaa esiin uusia voimia. Näiden uusien voimien kanssa me aloitamme laajakantoisen työn, ja olemme lujasti vakuuttuneita siitä, että kolmessa kuukaudessa, jotka ovat edellisiä paljon vaikeampia, me karkaisemme voimamme, ja ne auttavat meidät täydelliseen voittoon nälänhädästä ja helpottavat Neuvostovallan kaikkien suunnitelmien toteuttamista. (Suosionosoituksia.)

3

PÄÄTÖSLAUSELMAEHDOTUS
TAISTELUSTA NÄLÄNHÄTÄÄ VASTAAN TEHDYN SELOSTUKSEN
JOHDOSTA
KESÄKUUN 4 p:nä 1918¹²⁷

Yhdistetty istunto kiinnittää kaikkien työläisten ja työtätekevien talonpoikien huomiota siihen, että maan monilla seuduilla alkanut nälänhätä vaatii erittäin päättäväisiä ja lujaoitteisia toimenpiteitä tätä onnettomuutta vastaan.

Neuvostovallan viholliset, tilanherrat, kapitalistit ja kulakit monilukuisine kätyreineen tahtovat käyttää tätä onnettomuutta levottomuustien aikaansaamiseksi, sekasorron ja mellakoinnin voimistamiseksi, Neuvostovallan kukistamiseksi, työtätekevien velkakahleisiin ja orjuutukseen perustuvan vanhan järjestelmän sekä tilanherrojen ja kapitalistien vallan palauttamiseksi, kuten Ukrainassa on tehty.

Vain työväenluokan ja työtätekevän talonpoikaiston kaikkien voimien äärimmäinen jännittäminen voi pelastaa maan nälänhäädystä ja suojata vallankumouksen saavutukset riistävien luokkien hyökkäyksiltä.

Yhdistetty istunto tunnustaa ehdottomasti ainoaksi oikeaksi politiikaksi taistelussa nälänhätää vastaan sen lujan politiikan, jota Neuvostovalta on alkanut harjoittaa.

Vain raudanluja vallankumouksellinen järjestys elämän kaikilla aloilla, varsinkin rautatie- ja vesiliikenteessä, vain työläisten rautainen kuri, heidän antaumuksellinen apunsa porvaristoa ja kulakkeja vastaan taistelevien ryhmien agitaattoreina ja sotureina ja maalaisköyhälistön itsenäisen järjestäytyminen voivat pelastaa maan ja vallankumouksen.

Yhdistetty istunto kehottaa päättäväisesti kaikkia työläisiä ja talonpoikia ryhtymään sellaiseen yksimieliseen yhteistyöhön, joka tekee lopun sekasorrosta, epäjärjestyksestä ja hajallisesta toiminnasta.